

# Моє царювання

Микола Руденко

Караюся змалку: чому я такий?  
Навчитися б те говорити, що треба,  
Заради домівки, де хлібець легкий,  
Де падає манна з ласкавого неба.

Мій спокій беріг би червоний квіток,  
До мене б горнулися діти й онуки.  
І мав би на старість почесний куток —  
Не табірні нари,  
Не карцерні муки.

Та все ж, коли час мій земний промине,  
Ви, друзі, підносячи келих недільний,  
Ніколи не смійте жаліти мене —  
Бо, може, лиш я  
Був по-справжньому вільний.

Хай тіло за муром —  
Та вільна душа  
В глибинах зорі догостює радо;  
Чи, може, на Хортиці серед коша  
Статечно чекає козацької ради.

Мурашник для мене державою був —  
Я бачив, як зводились там Парфенони.  
Я в Слові свої володіння здобув —  
У Всесвіті-Слові, де Божі закони.

Комфорти і статки не ваблять мене,  
Не прагну за стіл з можновладцями сісти:  
В земної людини життя лиш одне —  
Як легко пропити його і проїсти!

Не марив я, ні, родовитим гербом  
Монарха, який з неживими вустами  
На троні себе почуває рабом —  
Та я царював над світами.